

זה' חידוש' הcliffe... ליום העצמאות

מהורת השבת, מהורת שבת בראשית, אבל מוחשת רעל עמוקה יייתה בלבכם. הם, אשר לא יכולו לחתוך בסגולות ישראל מיוזמת, לדעת את עומק הקודש אשר לגוי הקדוש הזה, אשר שבתו על אדמת קדשו גם הקלאותו ובנין ארצו בכל תוצאותיה מעניות והקורעויות תוכן קודש יש להם... את ידעו הכל כי השבת קודש הוא לישראל והשביתה מכל מלאכה היא בו חוכה נמטרת, יצא מן הכלל והוא רק הטעון של עבודה הקושש העליונה, הספוגה אור קדש קדשים, עבדות המקדש, אבל מי דין החשוב שתוליה החקלאות קשורה בקשר אמרץ, עם עבודה הקודש עליונה הרוית, השמיימה...חאת לא יכולת הבינוויות עצכל...וממילא יתפוז בה החול הרגיל את מעמדו ומהו תוכל כבר חדרגא להיות הולכת וירדת עד כדי האפסיות של אור הקודש מהיילאום... אבל נצחו חכמים "איתותב חגה דשבועיא" ...

מאמני הראה עמי' 182-181. שמה אחת היא מהיה את המדינה ואת המקדש בישראל, לא בקשרים מלאכוטיים הננו מקשרים את תי עמנו הכלליים לכל ביבונייהם רך מפני שכחה מורה אותו מוקור חינו... אין חזיאות, אין החקיות ואין תוכנים של פירוד במתווה של אותה הנשמה הגדולה של האומה אשר קדושת האחדות היא כל חייה כל יסודה...��ול תקרים והזובג על אדמת ישראל וקהל התורה והתפללה באחוויות גוד קול החומרה-הנצלחה אשר בהיכל ד', קול אחד הוא בתוכיות זויתנו בין כשהוא נודע ומוכר לבני הקול המשמעותיים אותו לרבים ולעצמם, בין כשהוא כל כך נעלם עד לאפס הכרה. בכל העמים אשר רוח חיים הוא בעל תוכנה מורכבת אם גם יהוה להם איזה תוקן הגורם לפעמים לעצב את חכנית מדיניהם ותוכנית מקדשים כאיזה עיאוב מכונתי אשר יאגד ברתוקות של איזוח, מתוך שהוא איזוח הוא בלתי טבעי להם הרי הם מוכרים תמיד להיות זודפים אחרי תוכנים חדשים להציג על ידם איזה סמן של חיוק בעד המכב הקדים...ובשביל כך האוצרות אשר הרכוש הישן המאוזן את חייהם אינם בני קיימא, ולהלויות אחריו כל תוכן חדש, קשורה בטע מזיאותם, אין החדש צריך אצלים הither, כי מבלידי זאת היליפת מוכן וחידוש צורה אין עמדה להרבה המכוניות, שמקור ימים עצמי אין לה, ושין הזמן הולכת ומכליה אותה...לא כאליה הילק עקב, האחדות הגדוזית של המדינה והמקדש, טובע ווא בעצם שמתנות, רך הסיגרים אשר נדבקו בנו מדרכי האוגים, הם הם הגורמים

מתוך כך אין לו תקומה נצחית והוא כmoz לפניהם אשר שטפוו ביל להשair לו רושם عمוק בחי הכלל....
אדם מכיר בתחילת את מה שנחוץ לו ואת ההשפעות הבאות מהמרקם החזונים עד אשר יכוגר שכלו לבוא לידי המודרגה פנימית להכיר את עצמו ואת אופיו ואת נפשו ואלה מהותו היסודי. העם בכללו בשצפות שאלות מעשיות לא יכול הרוח להתגלות מתחור מעמוקו, וסבירות שתוויות באות בראשונה ומתחות לכח פועל בחזים המשיעים של סדרי ההתעוררות הלאומית. ורק אחרי הרת ככשולים, ואחרי פגישת צורי מכשול רבם בחי הכלל ובמחלקה של התעוררויות לאומיות מוכנים אנו לבוא לידי תנועה יותר ממוקה, יותר עצמית, יותר מקורית, בניה ומיוסדת על העמלה של הכרברת איביגנו האומי מדור עומק אשם עמו ונברם רום...

עם התקופת הבית השני בשובנו אל הארץ המורשת, אחריו המשבר
הגודל, של גלות בבל... גם או מעדו כבר מכוילים על הדרך,
הכרות שחוויות אשר לא יכולו להזיק מעמד נצחי בחמי האומה ציו
על... קמשונים בדמות חזקיות וביתוסיות, והללו בא בטענותיהם
חומויפות לאמור: כיצד יכולה עבודה ה' יותר מסתורית, הנעולה
אלפי עזק אין بعد שכלו הרצינגי של האדם, להיות יסדי צבורי?
בכח היהת הטעה הצדוקית. עבדות הקדש והזקא יותר כללית
הזרות יסודית שלה, צריכה לפיה דעתם להוות דבר פרטני "יחיד
אתנןך ומביא תמיד", ואת היא ההשגה השטחית, הצדוקית, שהננו
נדין אוכלים את הבורן הצומח של גפן סודם ואת ושינינו קרות,
אבל נצח ישראל נצח וינצחו "איתוקם תמיד" כי אםם לא דבר
פרטני וזה החוכן של עבודה הקדש בישראל, כי אם דבר צבורי
כללי ודבר העומד ברום חיילום ומוחה את הלאום כולם...
הלהאה אנו צועדים. בנין הארץ, הביסוס הראשי, החקלאות, הלא היא
אל כל העמים רק גורם כלכלי היוני פשוט, אבל העם אשר
גונושא שלו כולו הוא קדש קדשים, וארצו, ושבתו, וכל ערקיו כלם
קדושים הם... הרי גם החקלאות כולה היא ספוגת קודש, והקדש הזה
שביסוס החקלאי מובלט הוא על ידי זה שהציגת ראשית הקצריר,
יעומר, עליה הוא למדרגות עבודה הקדש היותר עליןנה, והרבנן
המקודש עמו והוא קרבען צבור, שזוכה את השבת. היביטוויות ודאי
יא היהת חרדה על קדושת השבת ושמירתו יותר משומירי התורה
ונצחים, הפרושים, ולא בשבייל משמרות השבת מלאכת קצירת
העומר היהת מלחמתם כל כך נטושה נגד המזיאות של האפרשות
שזידה העומר את השבת, אם לא יטרשו כיפורש הפלסתר שלhem,

1. זרשות המתיחס לספרית העומר א' וספרותם לכט-מלשון זכור ספר שתהיו מזוכבים מעין מהורת השבת... כי על ידי הספירה האדם מתברר ומתקדש עד שניים מתן תורה נעשה ממש בריה חדשה... והקרבתםמנה חודה- הינו נפשו מוחדרש ממש על ידי תוספת אור שתתקבל ביום שביעות יום מתן תורה... והנפש קרויה מנהה.

2. משנה וגמר מנוחות סה' א./מ. משנה מנוחות סה'
 מהניין: כיצד הן עומשין שלוחי בית דין יוציאין מערב יום טוב
 וועשן אותן כרויות במחובר לקרקע כדי שייאז נוח לקוצר
 כל העיריות הסמכות לשם מתכוננות לשם כדי שייאז נקצר
 בעסק גדול כיון שהוחשיכה אומר להן בא המשמש אמר הין
 בא המשמש אומר הין מגל זו אומר הין מגל זו אומר הין קופה
 זו אומר הין קופה זו אומר הין שבת אמר להן שבת וזה אמר
 הין שבת זו אמר הין אקצור והם אמרים לו קצור אקצור
 והם אמרים לו קצור שלש פעמים על כל דבר ודבר ודין
 ואומרות לו ביי דרי הדין בל רב לאחד (לט) מנגנון הרשותה הלאומית

העומר במת'תיה את החדר בברינה, ושתמי הלחם בפרש
הוא ממחורת יום טוב, ואם חל בשבת דוחה את השבת/
חכמים שעצרת אינה דוקא אחר שבת וממילא עצירת העומר
הוא ממחורת איננו טוב, ואם חל בשבת דוחה את השבת/
עצרת אחר שבת (שאין עצירת העומר דוחה שבת, ונצחום
מועדא, איתותה חגא רשבועיא, שהוא ביטויים אומרים:
שבא مثل צבור, מתרומות הלשכה); מתמנニア ביה, עד סוף
הצדוקים אומרים: יחד מתנדב ומבייא תמיד (ונצחו חכמים
וגם: מריש ירחא דנין עד תמניא ביה איתוקם תמידא, שהיה
שהיו אומרים אין עצירת העומר במרוצאי יו"ט:

3. מאמרי הראייה עמי-181-177 בתקופתנו הגדולה להשתוררותה של האומה לשיבת שבותה, לחידוש עמדות העצמית על ארץה העתיקה, אחרי שנים רבות של תרדמה לאומית ושל חורבן היישוב אשר לארכינו הקדושה הננו חייבים חובה כפלה לפשפש באוצרותינו העתיקים לדעת מה היו אלה הרים אשר היו בחיננו הכלליים מאין. כי רק על הדעה הזאת נוכל לכוון את המשקל, לדעת איזה ורם הוא עצמאי ומוקורי לנו...ואיזה זרם מפרי, לקח מבאות זרים ובא אל גבול האומה על ידי השפעה של חולשה עצמית ושל דלול כהה המזרחי,

המחשובות שנוטלות את זו היה, שטמאות את נשמה, כשותען בזמן מהפכות לאורה ולגולה, לקושה ולברכה? מריור למתיקא וחושכו לנורא⁷. עתה בימיינו לעינינו הגע המשך של תקומה וההחות באחרי ישראל, ועל ידה בכל העולם כולו. בעבודת התהיה המתעוררת באומה יש עבדה כבירה, שתוואותיה גדולות מאד. עתה יכוף הבהיר להשיב לארי' ישראל את כל המוצבים של האומה, החמורים והרוהניים. ראשית עבדותה של תורה ארץ ישראל צירכה להיות מכונת בייחוד להסיר את הבורות של החלק המדעי והפנימי שבתורה. זה הוא החלק הנשגב של כל עניין הלב, התלוי ברגשות, בדעות ובאמונות, שהוא כלות תוכן האגדה, המוסר והמקול, הקבלה והחסידות, ההיסטוריה, הפלוטופיא והPhiוט, עם כל צדיהם הרבים והשונים. כל אלה הם ענפים מזרחה הנבואה ורות הקדש המיוחדת לארכ' ישראל. גם כל יוזד הוא מתקל מאי בזיווין עיי' עב הענן של סכלות וגסות הרעיון בעניינים הרוחניים המסורים ללב, מושגים גורועים וגסם, דמיונות מחכים וערובבי דעתם הם מתשייכים גם את העולם הפרטני, ודם, הם גם הגורמים יותר יסודים להשתנת המדות ולהפוך של סדרי החיים. אבל הרבה יותר ויותר מה שיכלו כל אלה לפעול לרעה על מצב הפרט, הם פועלים על מצב הכלל. התערורות ברורה של חfine נאנם עיי' מצב האומה בתור עמידה כללית והנוגה שלמה בכח העצמי הפנימי על עניינה וסדרי חייה לפחות מבית, שווה מונה כיוסדים של חי' ארץ ישראל עיי' שתוכנן ברעיון טהור, אלא על ידי מושגים ברורים וטוורדים, עיי' הכהנה ישרה מאירה וברורה ביטוי הדעות והאמונות, בצורת הדברים הנוגעים אל הלב ואל הרעיון וביחסם הברא אל החיים המעשיים והחברתיים. כל אלה נפגשים לנו בכנען ישראל רק והקוא בזורה לארכ' ישראל עיי' תורה ארץ ישראל צירכה ועליה להיות להיות עשרה מאיד, בעשור שפע החכמה והגעם גאליה של זיקוק הדעה העליונה, לרוםם את הרוח הפנימי לאורזה של תורה בצורה היה ומבתקת. ושיבת גדי ישראל לארכ' ישראל, מוחברת היא בטבעה יחד עם השפעתה של תורה ארץ ישראל אל הכלל כולה, שמננה תצא האורה והרטיבות הפנימית על כל שdomothia של תורה, להחיות בהם את פורי ישראל בכל מקום שם למן ימיה רוחם גם אם ויהיו מקרים, לבב ולחיות חיים עבריםם כללים על אדמת הקודש. لكن כל אותם הלמורים הגדולים של כל הצדדים הרבים אשר לפנימיותה של תורה שהם כ"כ עזובים בכל העולם כולם והעיבה נוראה היא מאד ואי אפשר לתקן בכללה כראוי באיר ארץ העמים, צירכה להיות מתמלאת זוקא על ידי תלמידי חכמים שבארץ ישראל כהשפעת תורה ארץ ישראל. כל הרגינות האליהם, כל החכמת הרוחניות, כל משאות נפש לקודשה ואצלות, כל תלמוד של מוסר עליון ובינה עליונה של דעת אלהים, כל הבודה תפוטת רוי תורה בדידעה הנותנת ליהודים או רחים, הכל צירף שתחדיש עיי' השפעת תורה ארץ ישראל.

זוקא מחרות ארץ ישראלנו צירכים להראות לו את גודלה האמת ואת הבירות הנמצאים באוצרנו האלח, בהגותה ורעיוןותיה של מדינה שאינה תנכית של מקדש, או תנכית של מקדש שאינה של מדינה... בשביב כך הנו מתיחסים אל כל חדש בשאה והנו זוקקים לתוכו המתיר את החדש, והראה בעליל שווה הבא מן החדש לצורךו החיצונה, באמת הוא עתיק עתיקא....

5. אורות ישראל ב' ג'

היחס של כניסה ישראל ליחידה הוא משונה מכל והוחשים של כל קיבוץ לאומי יהודי. כל הקיבוצים הלאיים נותנים הם לייחידתם רק את הצד החזוני של המהות, אבל עצם המהות זה שואב כל אדם מנשחת הכלל, מנשחת אליהם שלא באמצעות הקיבוץ, מפני שאין להקיבוץ חטיבה אליה, שמנגה אליה שרים בתוכו. לא כן בישראל, הנשמה של הייחידים נשאת ממקור ח' העולמים באוצר הכלל, והכלל נוטן נשמה לייחידים. אם יעליה על הדעת להנתק מהאומה, ציריך הוא לנתק את נשמו ממקור חייתה, וגולה היא משומך רק הוכחקות, שככל ייחיד מישראל נזקק להכלל, והוא מוסר תמיד את גפו מבל' להיות נקיע מהאומה, מפני שהשנה ותיקונה העצמי דורש כן ממנו.

6. אורות התהיה כה'

הקדשה שבטבע היא קדושת ארץ ישראל, והשכינה שירדה בגלות עם ישראל והוא הכהرون להעמיד קדושה בניגוד לטבע. אבל הקדשה הלווחת נגד הטבע אינה קדושה שלמה, צירכה היא להיות כולהה בתמציתה העליונה בקדשה העליונה, שהיא הקדשה שבטבע עצמה, שהיא יסוד תקון עלים כלו ובסומו הגמור, והקדש שבגולה יחויר אל קדש הארץ, "ועתידין בת' נשיות ובתי מדרשות שבבל שיקבעו בארץ ישראל". כשבאים להשלמה עליליה זו של הקדשה השלמה שבטבע, הכוללת בקרבה ג' כ' את הקדשה של מעלה מן הטבע והמתנגדת אל הטבע, או המלחמה חזולות לגשמי, מזות הדין מתבסמת, והכל נוטה כלפי חס. כל הכהות שבאדם הפרטני נראים בעדינותם המרוממת, כפי מה שהם יכולים למחשבות נאצלות ויקרות, קדשות ותורת. אויר חוץ לארכ' יכול רק לנשא את קידושון של ההידים, להפכם אל יסוד הטוב לרווחם ולשגבם שגוב אישי ופרט, אבל בשום אופן אין לו כה של תפישה כללית, רקות עמו את כל המוחבות בכללה של הגרועים הפסולים והמגושמים יותר מדי הנמצאים בכללה של האומה ולהפכם לטובה ולברכה. דבר זה, עברת קדוש זאת, אי אפשר יכתחשה אלא עיי' אויריא דארץ ישראל בכח תורה ואצלות, ישראל שהנשמה הכללית זהה ומורגשת בקרבה, ומה נהדר ונמדד הוא המהות, כמה מרוחיב הוא את הלב, וכמה גדולה ומוכפלת בקדושת אמרת היא השאייה לראות באותה התפארת כשרען הכללי הוניבלה והפריה, בן הזמן של האורה והאפלת, של היושם והבטה, והולך ונ嗥ף לטוב, כשהמוחשבות והזרות, הטעמולות לא רק בלב ובמוח של המוני משפטים בסותרים זא"ז-הצבורים בקרבו ועוושים אותו

7. מאמרי הרהיה עמ' 78
בכל דור אנו צירכים לחייב הרבה את תורה ארץ ישראל. יותר
מכל דור אנו צירכים לזה בדורנו דור מלא סערות ותהפוכות, דור
הגבילה והפריה, בן הזמן של האורה והאפלת, של היושם והבטה,
והולך ונ嗥ף לטוב, כשהמוחשבות והזרות, הטעמולות לא רק בלב
ובמוח של המוני משפטים בסותרים זא"ז-הצבורים בקרבו ועוושים אותו